

[Margrete Auken]

lad os fjerne den. Jeg ville egentlig gerne have hr. Arne Melchior til at gå op og sige: Selvfølgelig kan projektet holde til alt, og vi fjerner statsgarantien. Hvorfor kommer han ikke op og siger det?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

forkastedes, idet 13 (FP) stemte for, 98 (S, KF, V, RV, CD og KRF) imod; 15 (SF) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 158:

Forslag til lov om ændring af lov om en værdipapircentral.

Af industriministeren (Nils Wilhjem).

(Fremsat 11/1 89. Første behandling 19/1 89. Betænkning 16/2 89).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 205:

Forslag til lov om reklamer i lokal-tv.

Af Behnke (FP) m.fl.
(Fremsat 14/2 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Jeg har forstået, at der er nogle af medlemmerne, der har møder andre steder i bygningen og derfor ikke kan blive til hele forhandlingen, så vi tager en lille pause, indtil de har forladt lokalet.

Kommunikationsministeren (Torben Rechen- dorff):

Hvis jeg skal være helt ærlig, forstår jeg godt, at Fremskridtspartiet har fremsat dette lovforslag. Det er jo rigtigt, at regeringen har bebudet en lovmæssig afklaring af spørgsmålet om reklame i lokal-tv inden 1. marts 1989, og det er også rigtigt, at regeringen har regnet med, at man kunne fremsætte et forslag på et tidligere tidspunkt.

Situationen for regeringen er nu den, at jeg på ministermødet i dag har fået godkendt det lovforslag, som har været ventet, og det fremsættes her i Folketinget omgående.

Som sagt har jeg en vis forståelse for selve det forhold, at Fremskridtspartiet nu har fremsat dette lovforslag, men det er ikke ensbetydende med nogen større forståelse for lovforslagets indhold og forudsætninger.

Når regeringens overvejelser med hensyn til den lovmæssige afklaring af spørgsmålet om reklame i lokal-tv ganske rigtigt har taget nogen tid, skyldes det nogle forhold, som regeringen, i modsætning til Fremskridtspartiet, er nødt til at tage med i sine overvejelser. I den forbindelse minder jeg om, at regeringen allerede ved fremsættelsen af lovforslaget om reklamer i lokalradio tilkendegav, at spørgsmålet om reklame i lokal-tv måtte ses i sammenhæng med en fremrykket revision af TV 2-lovens reklamebestemmelser.

Både min forgænger og jeg har haft anledning til i svar til Folketinget at præcisere, at vi ønskede at afvente erfaringerne fra TV 2's indledende fase på landsplan, før der blev taget nærmere stilling til lovforslagets indhold. Disse erfaringer er nu, i hvert fald i et vist omfang, indhøstet, og forholdet til lokal-tv og til andre

[Kommunikationsministeren]

nye, ganske spændende træk i medieudviklingen er nu blevet vurderet, først i samråd med de rådgivende organer og derefter i regeringen. Alt sammen naturligvis med det formål at tilvejebringe et så velfunderet beslutningsgrundlag for Folketinget som muligt og med inddragelse af forholdet til TV 2, sådan som det oprindeligt og hele vejen er blevet tilkendegivet.

Varetagelsen af disse hensyn er naturligvis regeringens opgave, og det er baggrunden for det tidsforløb, som alle nu kender, og som ganske mange har kritiseret. Fremskridtspartiet har naturligvis ikke en sådan forpligtelse til at tage overordnede samfundsøkonomiske hensyn i denne sag, og fremsættelsen af lovforslaget har derfor været en mere overkommelig opgave for Fremskridtspartiet, tør man påstå.

Regeringen finder det, sådan som det er fremgået af, hvad jeg tidligere har sagt, ikke forsvareligt at behandle lokal-tv isoleret, og vi finder heller ikke, at det er rimeligt på tv-området at arbejde med regler, der blot er en henvisning til de regler, der gælder for lokalradioerne. Dertil er forholdene for forskellige. Jeg vil ikke gå i detaljer med de synspunkter på nuværende tidspunkt, men vende tilbage til sagen i forbindelse med behandlingen af regeringens lovforslag.

Til sidst nogle få bemærkninger om forholdet til de lokal-tv-virksomheder, som ifølge det oplyste skulle have disponeret i tillid til, at der skulle være lovhjemmel for reklame i lokal-tv pr. 1. marts. Jeg kan godt forstå de virksomheder, der har forsøgt at indrette sig på signaler om, at der nok kom en ny situation på dette område i foråret 1989, men jeg har ikke så megen forståelse for dem, der har disponeret ud fra en eller anden forventning om, at de med bestemtthed kunne foruddiskontere resultatet af Folketingets arbejde.

Det er ikke tilfældigt, at min forgænger sagde, at der skulle være en lovmæssig afklaring, ikke nødvendigvis lovhjemmel for det ene eller det andet. Det er ganske i tråd hermed, at det i et svar til Folketinget i december 1988 – jeg gentager: i december 1988 – foranlediget af et udspil fra sammenslutningen FAEM fra ministerens side blev understreget, at det ikke ville være rigtigt at udtale sig om, hvilken ordening der måtte blive resultatet af Folketingets behandling af det lovforslag, der ville blive fremsat.

Regeringen kan derfor ikke støtte det foreliggende lovforslag, men henviser til drøftelsen af det udspil, som vil komme fra regeringen umiddelbart.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er til ministerens bemærkninger om, at hvis lokale tv-stationer har disponeret ud fra de løfter, der er afgivet i Folketinget, måtte det være deres eget problem, fordi hverken ministeren eller regeringspartierne skulle have givet tv-stationerne anledning til at disponere således. Her bliver jeg altså nødt til for jeg ved ikke hvilken gang at citere fra den betænkning, der blev afgivet af Folketingets Kulturudvalg den 24. juni 1988. Deri er der en mindretalsudtalelse fra partierne Det Konservative Folkeparti, Venstre og Det Radikale Venstre, og af denne mindretalsudtalelse fremgår det klart og tydeligt, at partierne »har fundet det rimeligt allerede nu at give lokal-tv-stationerne denne melding, således at de får en fornuftig planlægningshorisont.«

Det er altså regeringens egne tre partier, der er kommet med den udtalelse; det fremgår ikke af resten af betænkningen. Det er udelukkende de tre regeringspartier, der således har givet tv-stationerne den melding allerede den 24. juni 1988.

Lad mig så foranlediget af ministerens bemærkninger om, at det blot var en lovmæssig afklaring, der skulle være sket inden den 1. marts, igen henviser til samme betænkning, hvoraf det fremgår, at ministeren har tilkendegivet – og det var altså forgængerens – at han vil rejse spørgsmålet i sammenhæng med en fremrykning af tidspunktet for revision af TV 2-lovgivningen med henblik på, at reklamer i lokal-tv gøres lovlige pr. 1. marts 1989.

Der er altså ikke tale om, at et lovforslag blot skal være fremsat. Der er tale om, at man for de lokale tv-stationer har en vedtaget lov, man kan begynde at benytte sig af og disponere ud fra pr. 1. marts. Og det er altså regeringens egne tre partier, der har afgivet det betækningsbidrag den 24. juni 1988. Det kan man ikke løbe fra.

Helge Mortensen (S):

Der er ingen tvivl om, at regeringspartierne i betænkningen til lovforslag nr. L 18 den 24. juni 1988 gav løfte om, at der ville blive indført reklamer i lokal-tv pr. 1. marts 1989.

[Helge Mortensen]

Vi kan diskutere, hvem løftet er givet til, men der var vel ingen af os, der deltog i Kulturudvalgets samråd med den daværende kommunikationsminister, der ikke forstod, at regeringspartierne med stor overbevisning og hr. Behnke næsten med jubel var øjenvidner til, at der blev afgivet et løfte, nemlig det løfte, der fremgår af det afsnit, som hr. Behnke lige har citeret, og hvorfra jeg skal gentage de samme centrale sætninger fra Det Konservative Folkeparti, fra Venstre og fra Det Radikale Venstre:

»Partierne har fundet det rimeligt allerede nu at give lokal-tv-stationerne denne melding, således at de får en fornuftig planlægningshorisont.«

Der er altså givet et løfte og skabt en forventning, og jeg må sige, at regeringen efter vores opfattelse har været alt for lang tid undervejs. Når jeg siger regeringen, er det, fordi jeg ikke synes, at den nuværende kommunikationsminister nødvendigvis skal belastes af problemer, der må ligge forud for hans indflydelse på dette ressortområde.

Jeg vil gerne sige med hensyn til Socialdemokratiets stilling, at vi allerede ved førstebehandlingen af L 18 i sommer gav udtryk for, at vi ønskede samtidighed for radio og fjernsyn, og jeg erindrer faktisk ikke, at der var noget parti, der ikke var enig i det synspunkt, at der burde være samtidighed. Det blev så til, at der skulle ske en udsættelse, og der blev givet et løfte til lokal-tv-stationerne om, at 1. marts 1989 kunne de så komme med.

Det lovforslag, som vi behandler her, fremsat af Fremskridtspartiet, er jo typisk, hvad jeg vil kalde en rykker. Det indeholder nogle overgangsbestemmelser, således at det, indtil regeringen besinder sig på at fremsætte et forslag, gøres lovligt ud fra nogle enkle kriterier at reklamere i fjernsynet.

For socialdemokratiets vedkommende ønsker vi en rigtig lov. Vi ønsker, at regeringen besinder sig og kommer med et lovforslag. Vi er så blevet orienteret om – og jeg siget tak for orienteringen – at regeringen nu har besluttet at fremsætte et forslag herom. Derfor mener jeg faktisk, at gyldighedsperioden for Fremskridtspartiets forslag er udløbet. Der kommer nu et forslag, og selv om der så skulle gå et par uger mere, vil vi godt vente på behandlingen af det rigtige forslag, så tv-stationerne ved, hvad de har at rette sig efter i fremtiden.

Men jeg vil gerne gøre et par bemærkninger i den forbindelse. Den første er, at nu bliver forslaget altså fremsat. Forhåbentlig kommer det snart til første behandling, og jeg håber, at partierne så også forsøger i udvalget at få den del, der er knyttet til de løfter, der er givet til tv-stationerne, behandlet så hurtigt, at vi kan få dette afsnit igennem.

For det andet mener jeg ikke, at der er nogen særlig forklaring på eller logik i, at man nu skal revidere TV 2-lovgivningen samtidig. Jeg erkender, at det fra regeringens side af den tidligere kommunikationsminister er knyttet sammen i den omtalte betænkning, men når vi ser på TV 2, har det jo ikke fungeret ret længe, og faktisk har TV 2 brugt mange måneder af de relativt få måneder, hvor det har eksisteret som sendende station, til at afprøve nogle konkurrence- og programpolitikker, som ødelagde de muligheder, der kunne være for at få en rimelig indtjening på reklamedelen af dets finansiering.

Efter min opfattelse kan vi egentlig kun tale om, at tv-stationen TV 2 har 1 måneds erfaring i, hvad det kan give at være en delvis reklamefinansieret station, og i den måned har det jo faktisk tegnet lyst. Jeg tror, at hvis vi nu begynder at revidere TV 2-lovgivningen, bliver det et nyt skud i tågen fra regeringens side. Jeg mener, at der i og for sig er mediepolitiske problemer nok, også i forhold til TV 2, og at vi skylder TV 2 og os selv at give den fornødne tid.

Jeg skal slutte med at erindre om, at tv-stationerne nu har ventet i 5 år på at få en tilladt finansieringsmodel. Vi beklager, at det bliver reklamer, men det er dog en finansieringsmodel. Danmarks Radio har af et flertal her i Folketinget fået frataget sin planlagte budgetmæssige virksomhed for ikke så lang tid siden, og så kunne TV 2 vel også vente 1 år, så vi fik et rimeligt grundlag at revidere lovgivningen på.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg har et spørgsmål til hr. Helge Mortensen. Det drejer sig om en pressemeddelelse, hr. Helge Mortensen udsendte den 17. januar 1989. Det sidste afsnit i pressemeddelelsen lyder som følger:

»Afhængigt af samrådets udfald vil Socialdemokratiet eventuelt tage initiativ til en lovændring, der gør reklamer i lokal-tv lovlige pr.

[Behnke]

1. marts, for at fastholde regeringen på dens løfter.«

Som jeg erindrer det samråd, der fandt sted den 25. januar 1989, var det helt klart både Socialdemokratiets og hr. Helge Mortensens intention, at vi skulle have reklamer tilladt pr. 1. marts 1989.

Nu kan jeg forstå på hr. Helge Mortensen, at Socialdemokratiet ikke længere mener, det er nødvendigt. Nu er det altså tilfredsstillende, at regeringen vil fremsætte et lovforslag, som vi endnu ikke har set, og så vil man se tiden an, når det lovforslag kommer til behandling her i Folketinget. Det, at man på den måde vil se tiden an, betyder jo altså, at en række tv-stationer – for ikke at sige dem alle sammen – ikke har mulighed for at sende pr. 1. marts 1989. Der er altså en række tv-stationer, som kommer i klemme med både økonomi og personale.

Hvorfor vil Socialdemokratiet og hr. Helge Mortensen ikke længere være med til at legalisere reklamer pr. 1. marts ved at tilslutte sig Fremskridtspartiets forslag?

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg kan ikke dy mig for at undre mig over den store kærlighed, som Socialdemokratiet pludselig røber over for reklamefinansiering af lokal-radio, lokal-tv, og hvad det nu alt sammen hedder.

Jeg vil da godt – da jeg jo tidligere sammen med hr. Helge Mortensen har fremsat forslag om støtteordninger til de svagere lokalstationer – spørge hr. Helge Mortensen, om Socialdemokratiet fuldkommen har givet sig over til reklamefinansieringen. Har man fuldkommen opgivet at hjælpe i hvert fald de lokal-tv-stationer, som måske ikke kan få så mange reklamepenge eller slet ikke ønsker at få reklamepenge, så de kan overleve trods kommerialiseringen af de øvrige lokal-tv-stationer?

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Til hr. Behnke vil jeg gerne sige, at den presmeddelelse – som er citeret korrekt – er fra før samrådet. Det, der skete under samrådet og uden for udvalgsdøren umiddelbart efter over for pressen var, at kommunikationsministeren sagde, at regeringen ville fremsætte et forslag

snarest muligt og i god tid inden 1. marts 1989. Jeg er enig med hr. Behnke i, at det mere er på høje tid, end det er i god tid, at forslaget bliver fremsat.

Jeg forstår godt, at Fremskridtspartiet fremsætter dette forslag, fordi hr. Behnke føler, at Fremskridtspartiet har en aftale med regeringen på det her område, men Fremskridtspartiets forslag er et forslag, der skal virke, indtil en anden lov er vedtaget – det står i bemærkningerne: »indtil regeringen har besindet sig«. Jeg forstår godt bemærkningerne.

Nu er forslaget her, og hvis vi, hr. Behnke, i udvalget vil sørge for at ekspedere denne lovgivning med samme hastighed som lokalradioen, vil det efter min opfattelse ikke være rimeligt, at vi først vedtager et forslag som hr. Behnkes – som jeg synes i sin afgrænsning i forhold til reklamepolitikken er lidt for diffust – når vi får en egentlig lovgivning fremsat.

Til fru Ingerlise Koefoed vil jeg gerne sige, at så forgabede er vi nu ikke i reklamer. Jeg nævnedede i øvrigt også i mit indlæg, at vi hellere havde set andre ting.

Jeg vil også gerne sige, at vi faktisk mener, at der fortsat burde være, både for radio og for tv, en anden form for finansiering sideløbende med reklamefinansieringen. Jeg vil gerne nu bebude en af de overvejelser, vi umiddelbart har, efter at man i sommer gav dagspressen en præferencetilling til ejerskabet og beslutningsforholdene på lokalradio- og -tv-stationer. Tv- og radiostationer kunne gives samme favorable økonomiske betjening, som dagspressen får af Post- og Telegrafvæsenet. Jeg tænker her på en væsentlig reduktion i de afgifter, som radio- og tv-stationer skal betale til P & T for forbindelser og til telefonselskaberne for kabelforbindelser. Det vil efter min opfattelse være et værdifuldt supplement til den reklamefinansiering, som finder sted, og den mulighed vil vi meget gerne have vurderet.

Jeg vil gerne sige, at der ikke er noget nyt i den holdning. Jeg vil gerne have lov til at bringe et lille citat fra Folketingets forhandlinger 1987-88, 2. samling, sp. 619. Jeg sagde ved førstebehandlingen: »Socialdemokratiet vil altså positivt medvirke til, at vi får en løsning på problemerne nu.«

Jeg vil sige med det samme, at spørgsmålet om, at reklamefinansiering indgår i forslaget, forholder vi os til på den måde, at det acceptere-

[Helge Mortensen]

rede vi under forhandlingerne i foråret, og det gør vi stadig væk, så af den grund vil vi ikke modarbejde dette forslag. Vi accepterer, at reklamen indgår i finansieringsgrundlaget, men det, der er tale om her, og som er baggrunden for hr. Behnkes forslag, er jo faktisk et spørgsmål om politisk moral og de løfter, man giver omverdenen fra dette hus.

Connie Hedegaard (KF):

Det Konservative Folkeparti er faktisk enig med Fremskridtspartiet i det beklagelige i, at det ikke på et tidligere tidspunkt har været muligt at få tilladelse til at sende reklamer i lokal-tv. At vi har haft den holdning, at det skulle ske så hurtigt som muligt, fremgår jo altså også af det meget omtalte betænkingsbidrag. Derfor vil vi da gerne deltage i den almindelige beklagelse.

Vores udgangspunkt har konsekvent været, at der bør ske en total parallelisering mellem vilkårene for trykte medier og vilkårene for elektroniske medier i et moderne informations-samfund. Men det bliver hurtigt en lidt gold diskussion, om det var inden 1. marts eller efter 1. marts, og om det var ikrafttræden eller lovmæssig afklaring osv. Den diskussion synes vi sådan set at vi skal lægge bag os, ikke mindst i betragtning af, at ministeren netop har bebudet, at der faktisk er kommet et lovforslag i dag, et lovforslag, som jeg også mener at hr. Behnke faktisk er bekendt med.

Jeg synes, det er interessant, at Fremskridtspartiet i bemærkningerne til sit forslag og i øvrigt også i selve paragrafferne tilkendegiver, at det ikke selv er i stand til at lave et lovforslag, som kan være grundlag for en permanent ordning. Man forudsætter ligefrem, at en permanent ordning kræver et udspil fra regeringens side. Det synes vi da egentlig er meget positivt. Det lover jo også godt for regeringens forslags udsigter til at blive vedtaget.

Nu er det ikke regeringens forslag, der er på dagsordenen, og derfor kan jeg kun glæde mig over, at vi snart får lejlighed til en mere detaljeret og dybtgående debat om vilkårene for lokal-tv-reklame og også – som hr. Helge Mortensen var inde på det – om TV 2. Jeg synes, det er glædeligt, at Socialdemokratiet allerede nu meddeler, at man ser frem til en rigtig lov fra regeringens side, og så håber vi, at den til sin tid kan få en meget hurtig behandling, og at den kan træde i kraft i løbet af et par måneder.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg kan da godt forstå, at fru Connie Hedegaard synes, at det er en debat, der skal lægges til side, den om tidsfristerne, og at det er en gold debat, men jeg vil godt sige til fru Connie Hedegaard, at vi er nogle, der føler os meget snydt. Vi er faktisk nogle, der føler, at regeringen snød os, fordi regeringen sendte ganske klare signaler ud. Jeg stillede bl.a. et direkte spørgsmål i debatten og fik den daværende ministers svar, der sagde, at meget tidligt i samlingen kunne der godt ligge et forslag her.

Så kommer vi altså i den situation, at det gør der ikke, ja, at der faktisk skal et ministerskifte til, før regeringen holder sit ord. Det skal den nuværende minister så roses for. Jeg håber ikke, at det samme så sker på justitsministerens område for fremtiden: at man trækker tingene længere ud, end man lover. Men i alt fald skal den nuværende minister roses for det.

Det er en debat, der ikke skal vare evigt, fru Connie Hedegaard, men det er et spørgsmål om bare én gang at markere, at hvis det er regeringens måde at arbejde med oppositionen på, kan det godt være, at regeringen vil få endnu sværere ved at få os i tale i fremtiden, end den har haft hidtil.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Fru Connie Hedegaard havde en bemærkning om, at Fremskridtspartiets forslag jo blot var et midlertidigt forslag. Jeg skal i den forbindelse minde om, at løftet om, at der skulle komme et lovforslag, var et løfte, som regeringen, altså bl.a. fru Connie Hedegaards parti, afgav. Det var ikke et løfte, Fremskridtspartiet afgav, men det var et løfte, Fremskridtspartiet fik i forbindelse med en aftale om reklamer i lokal-radio.

Når vi fremsætter det forslag, der ligger på bordet i dag, skyldes det udelukkende, at vi stadig væk har samvittighed. Vi har samvittighed over for de lokale tv-stationer, der har disponeret i tillid til fru Connie Hedegaards betænkingsbidrag, og som nu har millioner af kroner i klemme, fordi man ikke har kunnet tage sig sammen til at komme med et lovforslag.

Det her lovforslag – det er indrømmet – er et afværgelovforslag. Havde vi skullet skrive et

[Behnke]

lovforslag, som var 100 pct. i overensstemmelse med Fremskridtspartiets ønsker, var der nemlig ingen begrænsninger på reklamer. Men vi kom med det her lovforslag i et forsøg på at samle et flertal i Folketinget, som i hvert fald kunne sikre, at de mange penge og de mange kræfter, der er investeret i lokale tv-stationer, ikke er spildt.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Der er sådan set ingen grund til at polemisere mere med hr. Behnke, som jo selv erkender, at det er et afværgeforslag. Hr. Behnke vidste, at der var et forslag på vej fra regeringens side. At hr. Behnke så på et lidt tyndere grundlag har ønsket at tage denne diskussion, er der jo ikke rigtig noget at gøre ved; det er selvfølgelig Fremskridtspartiets beslutning.

Tilsvarende er det lidt vanskeligt med hr. Duetoft. Jeg stiller mig herop og giver faktisk hr. Duetoft og andre kritikere ret, siger, at vi også fra Det Konservative Folkepartis side beklager, at det ikke er sket noget tidligere. Tydeligere kan man jo næsten ikke sige det. Det er ikke tydeligt nok for hr. Duetoft, men det er der næsten ikke noget at gøre ved.

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Fru Connie Hedegaard kan jo heller ikke andet end beklage, at en regering så åbenlyst tilsidesætter et løfte. Jeg er meget enig i hr. Duetofts udlægning, også i vurderingen af, at der faktisk skulle et ministerskifte til. Det, jeg nu savner hos fru Connie Hedegaard, er, at fru Connie Hedegaard tilkendegiver, at der altså er tale om, at vi i hvert fald for den del, der berører lokal-tv, i udvalget må forcere arbejdet, sådan at vi bliver færdige med dette i løbet af ganske få uger. Og det er i tillid til, at regeringspartierne også – og ministeren for den sags skyld – vil være med til en sådan udvikling, at vi finder, at det må være rimeligt, at der bliver lavet en, om jeg så må sige, rigtig lovgivning på området.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er til fru Connie Hedegaards bemærkninger om, at det bare var et afværgeforslag; det havde Behnke selv indrømmet heroppefra. Det er et afværgeforslag, ikke for at redde rege-

ringen, men for at redde de lokale tv-stationer, for det er ærlig talt dem, vi i denne forbindelse har størst sympati med. Det er de gode kræfter, der er investeret derude, som vi ikke mener skal falde på gulvet, blot fordi man internt i regeringen ikke har kunnet tage sig sammen til at komme med et lovforslag. Det er aldeles uforskammet over for de folk, der sidder ude omkring på de lokale tv-stationer, at man har behandlet dem på denne måde.

Og så siger fru Connie Hedegaard minsanden, at Fremskridtspartiet jo godt vidste, at der var et lovforslag på vej. Ja, det vidste vi. I betækningsbidraget af 24. juni stod, at det ville komme i denne folketingssamling, men det kom ikke i oktober måned, det kom ikke i november måned, det kom heller ikke i december måned. I den korrespondance og de avisartikler osv., der har været, har man snart lovet, at det ville komme i løbet af et par uger, snart, at det ville komme i god tid inden 1. marts, osv. Og så får vi lovforslaget lagt på bordet 5 minutter før vi skal gå i salen til denne debat. Det er ærlig talt ikke en måde at behandle Folketinget og de lokale tv-stationer på.

Formanden:

Fru Connie Hedegaard for en kort bemærkning, og så går vi videre i talerlisten.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Jeg synes sådan set ikke, at der er brug for mere spil for galleriet. Alle vidste, at regeringen arbejdede på at komme med et forslag. Jeg synes, at det, der er interessant, er hurtigt at finde en måde at få løst problemet på, og det opfatter jeg at hr. Behnke selv siger at hans forslag ikke gør.

Til hr. Helge Mortensen vil jeg bare sige, at det jo er sådan – det sagde jeg i mit første indlæg – at vi håber at kunne finde en meget hurtig løsning og i løbet af et par måneder få en ikrafttræden. Det Konservative Folkeparti vil naturligvis gerne være med til at få det igennem i udvalget så hurtigt, som det overhovedet kan lade sig gøre. Vi synes i mindst lige så høj grad som hr. Helge Mortensen, at lokal-tv-stationerne har brug for en hurtig afklaring.

[Glistrup]

Så sent som i januar måned siger man, at det kommer i god tid før 1. marts, og så kan man rigeligt nå at få det færdigt til 1. marts, for vi har jo set i juni måned, hvordan den slags forslag kan gennemføres på en uges tid eller to. Efter at regeringen havde brudt sine løfter gang efter gang efter gang efter gang efter gang, så var det, at Fremskridtspartiet måtte gribe til fortvivlelsens selvhjælp og fremsætte det forslag, som vi nu har til behandling. Det er bestemt ikke os, der har presset på, men disse stationer har løfte om, at de fra 1. marts straffrit kan sende reklamer, og behandlingen her i Folketinget må i hvert tilfælde føre til, at de, der sender reklamer fra den 1. marts, også får lov til at gøre det straffret.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Man kan jo spørge sig selv, hvad egentlig formålet er med lokal-tv. Er det formålet, at erhvervslivet skal have endnu en kommunikationsmulighed? Ja, nikker hr. Glistrup. For os er formålet, at det skal være en ny mulighed for folk for at kommunikere og snakke sammen om lokale synspunkter. Derfor tager vi det roligt. Vi har den holdning, vi altid har haft til det her.

Og så vil jeg i øvrigt sige, at selvfølgelig skal en regering holde sine løfter, det er da klart. Jeg har ikke læst det, som om man havde lovet endeligt, at der skulle være sket en lovliggørelse af reklamer. Jeg har læst det, som om man har sagt, at man ville prøve at afklare tingene inden den 1. marts.

Når vi taler så meget om retsbevidsthed, eller hvad det nu er, vi taler om, vil jeg godt spørge, hvordan det er med befolkningens retsbevidsthed med hensyn til den sidste paragraf i Fremskridtspartiets forslag, om, at hvis man er begyndt at sende reklamer fra 1. marts, selv om loven ikke er færdigbehandlet eller i hvert fald ikke trådt i kraft, så kan man gøre det; det gør ikke noget, selv om loven f.eks. først træder i kraft den 1. maj. Kan man bære sig sådan ad med lovgivning, hvis man vil tages alvorligt?

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er næsten til at få tårer i øjnene, når fru Ingerlise Koefoed herfra forsvarer regeringen og det forligsbrud, som regeringen jo rent fak-

tisk har foretaget. Til orientering for fru Ingerlise Koefoed, men selvfølgelig ikke mindst for regeringen, er det ikke et spørgsmål om, at der bare skulle være fremsat et lovforslag inden 1. marts. Der står klart og utvetydigt, at reklamer i lokal-tv gøres lovlige pr. 1. marts 1989. Det betyder, at enhver lokal-tv-station, som ellers har sendetilladelse osv. i orden, pr. 1. marts 1989, hverken før eller siden, kan begynde at sende reklamer. Det undrer mig, at SF i denne forbindelse føler anledning til at forsvare regeringen.

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Der er noget ved fru Ingerlise Koefoeds indlæg, som undrer mig. Jeg ved ikke rigtig, hvad der er sket i sommerens løb. Enten må det være sket i SF, eller også må det være sket i den øvrige del af Folketinget. Jeg havde den opfattelse, at SF faktisk var enig med alle andre partier om, at vi burde have samtidighed på lokalradio- og -tv-området. Jeg har en erindring om, at SF var enig med de øvrige partier om, at det er uholdbart, at der ikke kommer finansiering på lokalmedieområdet, og at vi faktisk skylder et svar på det område.

Så undrer det mig, at Kulturudvalgets formand er så helt uimponeret af det samråd, der var med daværende kommunikationsminister H. P. Clausen, hvor det var tydeligt, at regeringspartierne skrev det, de skrev, fordi de var meget sikre på sig selv og deres minister og på det forhandlingsforløb, der havde været – ikke alene med Fremskridtspartiet, men også med os – om, at nu måtte tv-stationerne også med, at de ikke kunne komme med lige nu, men de skulle komme med 1. marts. Det var faktisk først efter, at tingene begyndte at trække i langdrag, at det begyndte at undre mig, hvor det forslag overhovedet kom fra, og jeg forstår, at det har Kulturudvalgets formand ingen skrupler med i forhold til de meldinger, vi her fra huset sender ud til omverdenen. Det forstår jeg ikke.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

SF's ordfører spørger, hvordan Fremskridtspartiet har det med forholdet til retsbevidstheden, når vi siger, at folk ikke skal straffes, hvis de sender reklamer fra og med den 1. marts 1989.

[Glistrup]

Vi har det aldeles fortrinligt med retsbevidstheden, for det er jo det, som et meget bredt flertal i Folketinget har vedtaget med regeringens skriftlige erklæring til Folketingstidende og fra Folketingets talerstol om, at de har lov til at sende reklamer fra 1. marts 1989. Så kræver retsbevidstheden, at den samme regerings justitsminister, der tilfældigvis var den, der gav løftet, ikke pudser politiet på dem, der nu går i gang med at sende reklamer fra 1. marts.

Men når vi nu endelig skal diskutere det, så erindrer vi jo tilfælde, hvor SF har fremsat forslag om, at folk har fået Ligningsrådets bindende forhåndsbesked om, at de ikke skal betale skat af et eller andet. Så kom SF med et forslag om, at fra forslaget fremsættelsesdag 4. marts 1986 skulle de pågældende betale skat, og så blev det vedtaget engang i maj måned 1986. Og de, der havde disponeret i god tro i henhold til gældende lovgivning, blev nu jaget fra land og rige og fra hus og hjem, fordi man udpantede for millioner af kroner, fordi SF havde lavet sådan et forslag engang i begyndelsen af marts 1986. Det er SF's forhold til retsbevidstheden om, hvordan man kan lave regler med tilbagevirkende kraft.

Her er der tale om mennesker, der har disponeret, engageret personale, truffet aftaler med virksomheder osv., og som har et skriftligt tilsagn, støttet af over 100 folketingsmedlemmer, fra regeringens side, som regeringen nu løber fra. Fuldstændig panisk vil den bryde sine løfter. Der er ikke nogen som helst saglig grund til, at regeringen i den grad laver massivt forligsbrud, som regeringen har gjort i denne sag, så Fremskridtspartiet har det godt med ikrafttrædelsestidspunktet 1. marts 1989.

Formanden:

Fru Ingerlise Koefoed for en kort bemærkning – og derefter er det hr. Helge Sander.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

For det første må hr. Helge Mortensen vide, at jeg skelner altid i Kulturudvalget mellem, hvornår jeg taler som SF's repræsentant, og hvornår jeg taler som Kulturudvalgets formand, og jeg taler ikke her som Kulturudvalgets formand, men som SF's repræsentant på det mediepolitiske område.

Jeg vil godt sige, at det er rigtigt, at vi gik ind for samtidighed dengang. Vi gik ind for samtidighed på den betingelse, at der skabtes den samme mulighed for lokal-tv som for lokalradio, og den mulighed var, at der ud over reklamefinansiering også var en fond, der støttede lokalradio og lokal-tv. På de betingelser gik vi ind for samtidighed, og på de betingelser ville vi stadig gå ind for samtidighed.

Til spørgsmålet om, hvordan man læser de bemærkninger, der står i betænkningen, vil jeg sige, at jeg også har læst, at man ville søge en afklaring med henblik på lovgivning inden 1. marts, men jeg kan da ikke vide, om det betyder, at det så bliver lovligt. Der kunne dog ske ting her i Folketinget, der gjorde, at det ikke blev lovligt.

Vi kan så bruge den næste halve time til at diskutere, om SF ikke kan læse eller SF kan læse. Jeg har læst det sådan. Jeg har sagt, at jeg også synes, regeringen skulle holde sine løfter, og så tilføjede jeg: Men jeg er ikke så ked af det i dette tilfælde, hvis det trækker lidt længere ud. Jeg ved, at regeringen har haft nogle vanskeligheder ved at blive enig, og det synes jeg da godt jeg kan forstå, og så må vi jo se. Nu kommer lovforslaget – har jeg forstået – om 14 dage, så må vi tage det op til behandling.

Med hensyn til skattepolitikken vil jeg godt henvise hr. Glistrups spørgsmål og angreb på SF til min skattepolitiske ordfører.

Helge Sander (V):

Venstre har hele tiden været tilhænger af, at man skulle kunne reklamere i de elektroniske medier, således at man også havde denne mulighed for finansiering, og hermed mener vi afgjort også i lokal-tv.

Men når vi kigger på Fremskridtspartiets forslag i dag, mener vi ikke, at vi kan se isoleret på reklamemuligheder i lokal-tv, uden at vi også ser på TV 2. For vi erkender – og det har vi gjort gennem hele denne mediepolitiske udvikling, der har været i de seneste år – at TV 2 er vort flagskib, og vi har fået gennemført reklamer med visse restriktioner i TV 2. Vi føler, det er meget væsentligt, at vi får givet TV 2 nogle reklamemuligheder, der kan tage kampen op med de muligheder, vi giver på lokal-tv-området.

Hvis vi skulle følge det forslag, som hr. Behnke nu har udarbejdet på Fremskridtsparti-

[Helge Sander]

ets vegne, så ville det betyde, at man for hver times lokal-tv fik lov at sende 6 minutters reklame. Altså f.eks. hvis man sender i 5 timer, vil man have mulighed for at sende 30 minutters reklame. Når vi samtidig ved, at vi i TV 2 i dag kun kan sende 10 minutter nationalt og 5 minutter regionalt, altså i alt 15 minutter, så mener vi, at det er en helt urimelig skævvridning af forholdet inden for de elektroniske medier. Så alene af den grund føler vi ikke, at dette forslag fra Fremskridtspartiet er gangbart.

I de tre regeringspartier har vi nu udarbejdet et lovforslag, der – som allerede meddelt kommunikationsministeren – er blevet godkendt på regeringens møde i formiddags og formentlig vil blive fremsat i løbet af i dag eller i morgen. I dette forslag har vi forsøgt at holde tingene sammen, som vi inden for Venstre føler det er nødvendigt, for at vi kan få den balance, vi skal have, for at vort flagskib – og det er stadig væk TV 2 – har en rimelig mulighed for at stå distancen. Vi får her en oplblødning af blokkene, og vi får mulighed for reklame i lokal-tv under visse betingelser. Forslaget er ikke særlig vidtgående, og det er ikke nogen hemmelighed, at vi inden for Venstre, hvis vi skulle følge vort parti-program, gerne så, at det var blevet mere vidtrækkende. Det er ikke tilfældet, men vi glæder os over, at det i hvert fald er et lille skridt i den rigtige retning.

Det overordnede er, som jeg allerede har sagt, at vi som sådan godt kan tilslutte os både overskriften på det forslag, Fremskridtspartiet har fremsat, og det, man har sagt herfra i dag, men da vi ikke kan have to lovforslag på området og regeringens allerede er på vej, så må vi sige, at vi i hvert fald i det mindste teknisk må afvise dette.

Til slut vil jeg gerne knytte en kommentar til fru Ingerlise Koefoed, som jeg for øvrigt glæder mig over ser det hele i et meget realistisk lys, som det hele nu har udviklet sig. Fru Ingerlise Koefoed sætter spørgsmålstejn ved de muligheder, der er i de lokale medier, og spørger, hvorfor man ikke bare kan nøjes med at betragte det som et kommunikationsmiddel og så se bort fra det med reklamerne og dermed altså erhvervslivets muligheder.

Jeg vil gerne vende det 180 grader, fru Ingerlise Koefoed, og sige: Jamen hvorfor kan vi ikke tilgodese begge dele på en fornuftig, afbalanceret måde, således at vi får både det kultu-

relle og det kommunikationsmæssige behov dækket og giver erhvervslivet en mulighed for at reklamere også ad denne vej, akkurat som man gør det i dagbladene, og sådan som vi har kendt det igennem masser af år? Det synes vi da også er naturligt inden for de elektroniske medier.

Lad mig så fastslå én ting endnu en gang. Det er sagt mange gange, og det kan ikke siges for ofte, fordi man møder det igen og igen i debatten: Vi ønsker ikke, at der skal reklamer midt i udsendelserne, hverken i TV 2 eller i de lokale tv-medier. Vi ønsker, det skal ske mellem udsendelserne, som vi har sagt hele tiden. Det er meget vigtigt at fastslå, for det synes vi er ganske afgørende. Det svarer ganske til, hvad vi kender fra dagbladene. Vi oplever jo ikke, at der i et dagblad pludselig kommer en annonce midt i en spalte i teksten. Vi har tekstsideannoncer, men de er selvfølgelig gemt i bunden og ude i siderne. Vi har ikke annoncer midt i teksten, og det skal vi selvfølgelig heller ikke have i de elektroniske medier.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Blot til opklaring for hr. Helge Sander: Når Fremskridtspartiet i lovforslaget § 2 nævner, at reklamer sendes efter samme regler som reklamer i lokalradio, jf. lov nr. 375 af 6. juli 1988, så burde hr. Helge Sander gå ned og læse bemeldte lov, eftersom der i lovens § 1, nr. 3, stk. 5, står:

»Trafik- og kommunikationsministeren fastsætter regler om, hvorledes reklamer kan indgå i lokalradioernes programvirksomhed, samt om behandlingen i et nævn af klagesager vedrørende reklamernes indhold.«

Der er altså ikke tale om, at vi har lagt os fast på, at det skal være 6 minutter eller andet. Der står i den lov, vi henviser til, at det er ministeren, der fastsætter de nærmere regler. Det burde hr. Helge Sander have læst, inden han gik på talerstolen.

Det, der undrer mig, det er, at hr. Helge Sander så i den grad gør et stort nummer ud af at sige, at: »TV 2 er vort flagskib«. Det, hr. Helge Sander faktisk siger, det er, at for regeringen er det vigtigere, at TV 2 overlever, end at de lokale tv-stationer får en mulighed for at sende reklamer. Det synes jeg hr. Helge Sander skal meddele såvel TV-Næstved, Vestegnens TV, og hvad de hedder, alle de, der er i gang i øjeblik-

[Behnke]

ket. Jeg tror, det vil være interessant for dem at vide, at regeringens bevæggrunde egentlig har været, at man vil lave protektionisme for TV 2.

Så snakkede hr. Helge Sander en hel del om det forslag, vi har fået omdelt i dag, 5 minutter før mødet begyndte. Det er uinteressant. Det, der er til behandling i dag, er Fremskridtspartiets forslag.

Så siger hr. Helge Sander, at man må komme med en teknisk afvisning, og derefter går man over til at tale om reklamer i ugeblade og alt muligt andet. Hvorfor forholder Venstres ordfører sig ikke til spørgsmålet om det løfte, han selv har afgivet den 24. juni 1988? Hvorfor forholder Venstre sig slet ikke til spørgsmålet om datoen, nemlig den 1. marts? Hvorfor begynder man at snakke om reklamer i ugeblade midt under det her forslag? Vi vil gerne vide, hvorfor man er løbet fra løftet af 24. juni.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne takke hr. Helge Sander. Det var dejligt at få klarhed. Nu har vi efterlyst den forklaring i måneder, og så skulle vi altså her under et fremskridtsforslag om reklamer i lokal-tv få sandheden om og forklaringen på, hvordan tingene hænger sammen: TV 2 skal altså reddes for enhver pris. TV 2 er altså flagskibet. Det var så grunden til, at Danmarks Radio skulle have et ordentligt hak i tuden i forbindelse med licensbehandlingen. Og det er altså også grunden til, at man nu har trukket dette forslag i meget lang tid, uanset hvad man har lovet. TV 2 er vort flagskib. Det er da dejligt at få at vide, hvor vi står, for så kan vi handle ud fra det.

Jeg støtter TV 2-tanken meget, men min opfattelse er nu, at både folkene på TV 2 og TV 2-ideen er så god, at den sagtens kan konkurrere med både lokal-tv og Danmarks Radio på kvalitet og idérigdom. TV 2 behøver ikke nogle lovgiveres kuvøseagtige måde at behandle det på. Men det er åbenbart det, regeringen har villet. Jeg er glad for, at vi i dag har fået at vide fra hr. Helge Sander, at det hænger sådan sammen, for så forstår vi måske bedre for fremtiden, når vi skal diskutere mediepolitik, hvordan regeringen prioriterer.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Debatten i dag har jo vist, at det hele kan vendes på hovedet, hvis man absolut vil, og det vil hr. Duetoft. For hr. Duetoft ved udmærket godt, at når jeg talte om flagskib, var det udelukkende i relation til det, vi debatterer her og nu, nemlig reklamerne, og dem har Danmarks Radio som bekendt ikke. Vi mener, det er fantastisk vigtigt, at vi har begge disse landsdækkende medier – og det er blevet sagt adskillige gange – fordi konkurrencen, vi har disse to imellem, nok er det, der er med til at skabe den idérigdom og den mangfoldighed af gode udsendelser, som vi synes der er blevet flere af, siden vi har fået TV 2.

Så til hr. Duetoft vil jeg sige, at jeg er fuldstændig enig i det, han sagde. Blot var der den fejl, at mine bemærkninger gik alene på reklamerne, hvorimod hr. Duetoft bredte det temmelig meget ud, da han også begyndte at tale om licens. Det har jeg absolut hverken talt om eller haft i tankerne.

Til hr. Behnke må jeg sige, at efter alt, hvad jeg har hørt og set fra Fremskridtspartiet, må jeg forstå, at så var tanken, at det skulle være efter samme regler som i lokalradioerne. Jeg ved godt, at hr. Glistrup har en anden opfattelse. Men det, jeg har haft indtryk af at man har udtalt fra Fremskridtspartiets side, var, at man skulle sidestille lokal-tv og lokalradio. Det kan der også være en idé i. Men så er det bare, jeg siger, at så må jeg gå videre og sammenholde det med TV 2, og så er der ikke rigtig nogen samklang længere. Det var det eneste, jeg forsøgte at påvise, det kan nemlig være et udmærket synspunkt. Hvis vi skulle gøre reklameadgang totalt fri, som vi jo har det på dagbladenes område, så var der jo ikke de problemer. Det var det, jeg forsøgte at belyse.

Så synes jeg, det er lidt urimeligt, at hr. Behnke siger, at jeg ikke beskæftiger mig med forslaget. Jeg er jo nok en af de få, som er gået ned i forslagets detaljer og har kommenteret det.

Så kan jeg for øvrigt sige, at jeg overhovedet ikke har talt om ugeblade; men for den sags skyld: Der er der også fri reklameret – så det kunne jeg godt have gjort.

Glistrup (FP):

Såvel før som efter, at biskop Ansgar aflagde sin visit i Danmark, har der her i landet været chauvinistiske mørkemænd og mørkedamer,

[Gillstrup]

der som hr. Helge Sander og fru Connie Hedegaard her i dag føler sig selvtilstrækkelige i bagudrettede fordomme om, at sådan som vi har det i Danmark med formynderlovgivning, skal vi bare se at få lov til at fortsætte med længst muligt. Så kan vi jo trøste os med, at i disse mange tusinde års Danmarkshistorie har vi bestandig lært, at disse chauvinister kun kan holde fast ved deres restriktioner og regler og bestemmelser i en kortere tid, for Danmark er ikke en lille isoleret ø.

Når nu disse forskellige satellitting og lignende kommer ned over Danmark, så får vi det, som Fremskridtspartiet altid har hævdet, nemlig fri reklameadgang i fjernsynet, og f.eks. også adgang til at putte det ind i udsendelserne på ganske samme måde, som Jyllands-Posten eller enhver anden avis har fri ret til at putte sine annoncer ind imellem, midt i artiklerne, hvis de ønsker det. Så skal lovgiverne ikke blande sig ind i, hvad man gør fra tv's side, om man vælger at putte det ind, lige når der bliver meddelt, at nu bliver Danmark tilkendt straffespark, og så bringer man en annonce: »Spis brylcreme«, eller hvad de nu siger, og så er resultatet det, at vi ikke får set straffesparket. Hvis en tv-station gør det, ja, så må den selvfølgelig det. Og det skal man ikke – som hr. Helge Sander i sin formynderiske indsats vil have – absolut forbyde at gøre.

Men selv om vi altså ganske trygt kan se hen til, at det nye århundrede i hvert tilfælde vil give os fri reklame i æteren, så har vi ikke bare kunnet vente en evighed. For situationen er altså den, at selv om SF's ordfører ikke vil kunne forstå det, så er der nu gået ca. 5 år, siden vi begyndte at have lokal-tv i vidt omfang, og fru Connie Hedegaards parti har gang efter gang hindret, at man kunne få en finansiering af det. Statsministeren, diverse kulturministre, og hvem der nu ellers har været, har lagt sig hindrende i vejen igennem disse 5 år for, at vi kan få en reklameadgang i lokal-tv, sådan at lokal-tv kan opnå en ordentlig finansiering, en holdbar finansiering.

Og det er nu engang ikke pebernødder eller noget, man bare gør, forhøjer momsprocenten med et par stykker, eller hvad nu SF vil, for de kulturpolitiske ordførere interesserer sig ikke for, hvad partiets skattepolitikere gør, de skal bare have penge til at kunne klare tingene. Men sådan kan man nu engang ikke disponere i pri-

vate tv-foretagender. Det er dyrt at lave tv, og hvis jeg bare tager nogle eksempler fra den egn, hvor jeg selv kommer fra, og hvor fru Ingerlise Koefoed i øvrigt også kommer fra, så har så glimrende foretagender som Weekend TV, Kanal 5 osv. måttet nedlægges, fordi de ikke har kunnet få de fornødne indtægter, fordi man har ført denne henholdende politik fra Det Konservative Folkepartis side, der har hindret en afklaring af denne sag igennem samtlige 5 år.

Vi fik, som betingelse for at stemme for nogle af de restriktioner, som Det Konservative Folkeparti ville have i sommer, løfte om, at man fra 1. marts 1989 fik ret til at bringe reklamer i tv. Så er det, De Konservative har fastholdt deres udsættelsespolitik hele vejen igennem vintersamlingen. De havde lovet at fremsætte forslaget skriftligt i begyndelsen af samlingen, men det er blevet skubbet ud. Derfor har vi måttet gribe til fortvivlelsens selvhjælp, som dette forslag er, og derfor må vi, som følge af at vi er blevet holdt for nar så længe af Det Konservative Folkeparti, altså gøre det på denne måde med det, som fru Connie Hedegaard kalder et afværgeforslag. Vi siger, at vi må have reklameadgang, og trafikministeren må fastlægge reglerne, når vi først kan få vort forslag fremsat den 14. februar, og vi må sikre os, at det bliver straffrit.

Men nu har vi da også fået sat fut i regeringen, nu kommer regeringen med et oplæg til et forslag der skal træde i kraft den 1. april 1989. Men det viser sig så så, når vi hører fru Connie Hedegaard, at det igen er en af De Konservatives forhalingsmanøvrer, nu skal det igen trækkes i langdrag. Så siger fru Connie Hedegaard, at det varer nok et par måneder eller lignende, så det skal vi ikke regne med.

Derfor må vi håbe, at vi sammen med hr. Duetoft, sammen med hr. Helge Mortensen og andre gode kræfter i hvert tilfælde kan få det ud af det, at reklamedelen bliver gennemført før 1. april.

Og så det pjat med dette TV 2-formynderi, som hr. Helge Sander synes er en berigelse af dansk kultur, men som jo i virkeligheden kun er 2 gange TV 1: Den samme ensidige, elendige uvisionære behandling af Danmark. Der sker jo det samme i TV 2 som i TV 1, og det skal altså ikke have lov til at sinke, at vi nu kan få reklamer, og at det bliver lovligt fra 1. marts 1989.

Marianne Jelved (RV):

Jeg skal gøre det kort: Det Radikale Venstre kan ikke støtte Fremskridtspartiets forslag til lov om reklamer i lokal-tv.

Regeringen fremsætter nu et forslag, som vi i Det Radikale Venstre vil medvirke til får en hurtig udvalgsbehandling.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Ja, det er jo næsten umuligt at tage fat på ordlyden af fru Marianne Jelveds indlæg, men jeg vil så til gengæld tage fat på en udtalelse, der faldt fra samme fru Marianne Jelved, og det drejer sig om en udtalelse i dagbladet Det Fri Aktuelt fra den 30. januar 1989, der lyder som følger:

»Og jeg er spændt på, om der overhovedet kan fremskaffes argumenter, som kan få mig til at ændre holdning«, siger fru Marianne Jelved.

Mit spørgsmål til samme fru Marianne Jelved er nu: Er det ikke korrekt, at Det Radikale Venstre har skrevet under på det betækningsbidrag af 24. juni 1988, og at fru Marianne Jelved og Det Radikale Venstre derfor blot har at holde sig til det løfte, som blev afgivet dér, og at man derfor ikke behøver at ændre mening eller i det hele taget behøver ret meget andet end at give tilladelse til reklamer fra 1. marts?

Eller sagt på en anden måde: Står fru Marianne Jelved ved det betækningsbidrag af 24. juni 1988? Der kan svares ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Jeg må medgive, at det var en kort ordførertale, fru Marianne Jelved holdt, og jeg vil gerne sige, at budskabet også var derefter.

Jeg vil gerne spørge fru Marianne Jelved, om hun har ændret synspunkt om, at det er for tidligt at revidere TV 2-lovgivningen.

Jeg er faktisk meget enig i de pressekommentarer, jeg har set fra fru Marianne Jelveds side, der går ud på, at stationen jo ikke har været i drift ret lang tid endnu. Jeg vil gerne dertil lægge, at efter at man på TV 2 er kommet til besindelse i program- og konkurrencepolitikken, så går det jo faktisk bedre. Synes fru Marianne Jelved ikke, det var rimeligt, at vi fik nogle faste holdepunkter, før man begyndte at revidere TV 2-lovgivningen?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det var i hvert fald et markant løftebrud fra Det Radikale Venstres side, som fru Marianne Jelved udtrykte. Om det så er under pres fra den konservative minister eller andre regeringsfæller, det ved jeg selvfølgelig ikke. Jeg kan bare holde mig til, at Det Radikale Venstre klart og tydeligt som vilkår for at få gennemført Lokalradiofonden, som ikke mindst var et radikalt ønske, for at få Fremskridtspartiets stemmer til det har lovet, at der fra den 1. marts 1989 kan sendes reklamer i lokal-tv. Derfor er det et markant løftebrud fra Det Radikale Venstres side.

Da det Radikale Venstre ikke har den pågældende ministerpost, skal jeg ikke bebrejde Det Radikale Venstre, at de ikke har kunnet sørge for, at lovforslaget er kommet allerede i begyndelsen af folketingsåret 1988-89, som De Konservative ordret havde lovet. Det må de konservative ministre – de to, der har været – stå til ansvar for ikke er sket. Nu har vi altså forslaget, og der er jo det ved det, at det løfte, Det Radikale Venstre afgav i juni måned sidste år, gik ud på, at der kunne komme reklame i lokal-tv, men ikke omhandlede omfanget af reklamerne. Derfor er Fremskridtspartiets forslag et minimumsforslag, der medtager det allermindste, nemlig Det Radikale Venstres egen formulering om, at det er ministeren i den regering, som det Radikale Venstre selv deltager i, der kan fastsætte omfanget af reklamen. Det er fuldstændig ordret den formulering, som Det Radikale Venstre selv stod bag i juni måned, og derfor er det ikke hæderligt, hvis Det Radikale Venstre virkelig fastholder, at de ikke kan stemme for Fremskridtspartiets forslag.

Nu ligger Fremskridtspartiets forslag altså her, og det er et lige så værdigt forslag som det, regeringen måtte komme med om 14 dage eller 3 uger, eller hvornår det kommer, og som skal druknes i udvalget, sådan at vi kommer frem til efter sommerferien i lighed med, hvad vi tidligere har set. Jamen sådan har vi jo set regeringen Schlüter føre politik lige siden 1982-83, og derfor håber jeg ikke, fru Marianne Jelved vil stå model til dette pres fra De Konservative.

Duetoft (CD):

Jeg skal ikke forlænge debatten meget. Jeg vil gerne sige Fremskridtspartiet tak for dette

[Duetoft]

forslag. Tak, fordi det åbenbart var det forslag, der skulle til, for at der skete noget i sagen, og det er jo godt nok, og så skal jeg ikke fortabe mig i, hvem der har lovet hvad hvornår.

Jeg vil bare gerne sige, at når man i det regeringsforslag, som vi ikke diskuterer i dag, men som jo dog alligevel spørger i korridorerne, åbenbart kobler TV 2 og lokal-tv-spørgsmålet sammen, så vil jeg sige, at vi gerne vil se på en revision af TV 2-loven. Det er der ingen problemer i set med vores øjne.

Jeg synes, det er en lidt underlig konstellation, at vi, når vi diskuterer reklamer i lokal-tv, også gerne vil have en vurdering af, hvad der sker i forhold til TV 2, og så tager vi det som givet, at den regionale del af TV 2 er lykken. Det er jeg ikke sikker på den er, og det kan da også godt være, at vi i de overvejelser, der skal til, måske skal vurdere, om man skulle lade TV 2 nøjes med at være landsdækkende. Altså sådan at man af besparelsesgrunde simpelt hen fjerner den lokale del af TV 2, lader lokal-tv, nær-tv, vitterlig være det, der skal klare lokal-områderne, og lader TV 2 være den egentlige konkurrent til Danmarks Radio. Vi kan jo så se på, om der er nogen idé i det; jeg mener nok, der vil være en række besparelser i det.

Jeg siger dette for at gøre det klart, at vi ikke har noget imod, at man diskuterer TV 2 i forbindelse med dette, men vi har noget imod, hvis TV 2-diskussionen fører til, at lokal-tv-delen ikke kommer hurtigt igennem. Derfor vil jeg sige til ministeren, at vi godt kan risikere at komme i den situation, at vi må støtte Fremskridtspartiets forslag i udvalget, ene og alene fordi vi ikke vil have flere udsættelser af den del, der drejer sig om reklame i lokal-tv.

Hvis regeringen vil være med til at få det forslag, man nu fremsætter, hurtigt igennem, så vil vi glæde os over det, og så skal vi arbejde positivt med på det, men vi vil gerne melde, at vi har Fremskridtspartiets forslag i baghånden, sådan at vi er sikre på, at der sker noget.

Der er i hvert fald en del af Fremskridtspartiets forslag, som vi er enige i, og som vi gerne ser gennemført, og det er igangsætningsordningen, der går ud på, at stationerne den 1. marts kan gå i gang med at sende reklamer. Det syntes vi er rimeligt med de signaler, der er sendt ud fra Folketingets side hidtil. Jeg synes, man har lidt svært ved at bortforklare – fru Ingerlise Koefoed gjorde også et forsøg på det – at der faktisk

i debatten i juni blev sagt, at man 1. marts d.å. ville have en total afklaring.

Vi har ikke engang set forslaget fremsat endnu, og derfor er det et problem. Jeg kan ikke fortænke nogen i faktisk at have administreret og have sat nogen ting i gang i den sikre forvisning, at Folketinget og Folketingets flertal ville holde ord. Derfor mener jeg nok, at den del af Fremskridtspartiets forslag under alle omstændigheder også må indarbejdes i regeringsforslaget.

Men som sagt tror vi på, at regeringen nu holder ord, og vi tror på, at regeringen nu er indstillet på at få det hurtigt igennem, og derfor vil vi godt melde, at vi vil reagere positivt på Fremskridtspartiets forslag i det omfang, regeringen ikke lever op til de løfter, som den nu atter en gang har bekræftet, for så er Fremskridtspartiets forslag vores eneste faktiske mulighed for at lade lokal-tv-stationerne få de reklamer, som de har fortjent.

(Kort bemærkning).

Marianne Jøved (RV):

Ja, dette er svar til de 3 talere, der var oppe før hr. Duetoft.

Hr. Behnke citerer en sætning fra en artikel, som jeg ikke kan huske, og som skulle dreje sig om, at jeg ikke har ændret holdning til et eller andet. Jeg ved ikke, hvad den sætning refererer til. Jeg kan sige, at jeg har ikke ændret holdning til, at der selvfølgelig skal gives tilladelse til reklamer i lokal-tv, hvis det var det, det drejede sig om. Det mener jeg stadig, og det mener jeg også jeg har sagt adskillige gange. Det er ikke et problem for os i Det Radikale Venstre at sige ja til lokal-tv-reklamer, som vi har lovet engang.

Hr. Behnke spørger til betækningsbidraget. Jeg er helt indforstået med, at der er to citater, der bliver brugt fra betækningsbidraget. Det ene refererer til, hvad ministeren har sagt, og det går bl.a. på, jeg citerer:

»Det er af ministeren tilkendegivet, at spørgsmålet om reklame i lokal-tv vil blive taget op til behandling i begyndelsen af folketingsåret 1988-89 i sammenhæng med en revision af TV 2-lovgivningen med henblik på lovmæssig afklaring af reklamer i lokal-tv senest 1. marts 1989.«

Det, jeg hæfter mig ved, er »lovmæssig afklaring af reklamer i lokal-tv«.

[Marlanne Jelved]

Og så er jeg helt indforstået med, at hr. Behnke bruger et andet citat til at tolke det, ministeren har sagt. Jeg kan ikke stå her og forsvare, at de to ting kan se ud, som om de strider mod hinanden. Jeg har opfattet, at der skulle være en afklaring inden 1. marts om reklamer i lokal-tv, og det betyder, at konsekvenser, hvilke modeller osv. skal være kortlagt og vurderet inden 1. marts.

Jeg har forstået, at Fremskridtspartiet har opfattet tingene på en anden måde, og så kan jeg beklage, hvis jeg har været medvirkende til, at der har været uro omkring det.

Jeg er helt enig med hr. Glistrup i, at Fremskridtspartiet hjalp os i sommer, og vi vil gerne medvirke til, at der nu så hurtigt som muligt kommer reklamer i lokal-tv. Jeg beklager, at det udlægges som et løftebrud. Vi vil gerne skynde os med dette.

Jeg vil sige til hr. Helge Moretensen, at vi ikke har ændret synspunkt, der skal være sammenhæng mellem TV 2 og lokal-tv, og det har også været tanken i betækningsbidraget.

Formanden:

Hr. Glistrup for en kort bemærkning, og så er det hr. Lysholm Christensen.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den korte bemærkning skal tjene til at gøre det klart, hvad der forstås ved »lovmæssig afklaring«.

Lovmæssig afklaring kan ikke forstås på anden måde, end at dronning Margrethe, eller hvem der nu er rigsforstander, har sat sit navn under, og at det er kommet i Lovtidende inden 1. marts 1989. Før er der ikke nogen lovmæssig afklaring. Derfor skulle man have sørget for, at der kunne have været en tredjebehandling senest omkring den 25. februar, og ikke, at der bliver fremsat et forslag omkring den 25. februar. Anderledes kan ordene »lovmæssig afklaring« ikke forstås. Som det står i den betænkning, som det pågældende folketingsudvalg afgav i juni måned sidste år, så måtte det altså være således, at man ved en tredjebehandling havde vedtaget, hvordan loven skulle være, og så har vi lavet minimummet for, hvad det i hvert tilfælde måtte gå ud på, nemlig at kommunikationsministeren kan fastsætte, hvad indholdet skal være.

Så står der til overflod – det citerede fru Marianne Jelved ikke – at det tages op i begyndelsen af folketingsåret 1988–89, som vi altså forstod som oktober, men som man selvfølgelig måske kan forstå som november og måske også december. Men da man havde passeret december og der ikke var kommet noget lovforslag, så måtte vi sige, at så havde man ikke overholdt det, man havde lovet. Men så kom kommunikationsministeren og sagde både i udvalget og uden for udvalgsdøren, at der ville komme et forslag i god tid før den 1. marts 1989. Det er ikke i god tid før 1. marts 1989, når forslaget nu forventes fremsat på den sidste eller næstsidste mødedag før 1. marts 1989, som ministeren nu gør.

(Kort bemærkning).

Lysholm Christensen (KRF):

Kristeligt Folkeparti er fortsat positiv over for reklamer i tv. Det var vi, da det drejede sig om TV 2, og det vil vi også være med hensyn til lokal-tv, som er på dagsordenen i dag.

Dog mener vi selvfølgelig, at det skal underkastes nogle nærmere angivne vilkår, og det vil vi se på, når vi får regeringens forslag på bordet.

Dermed har jeg så også sagt, at vi ikke kan støtte Fremskridtspartiets forslag, som det ligger her. Vi synes nok, at når nu vi skal have tingene frem, så skal vi se dem i en lidt større sammenhæng. Derfor har vi tålmodighed og tid til at vente på det forslag, som kommer fra regeringen.

Tidsfristen den 1. marts, som der er blevet brugt meget tid og mange ord på i dag, er ikke det helt store problem for os. Så højt elsker vi altså heller ikke reklamerne, at vi skal gøre det til noget problem. Vi synes egentlig, det er vigtigere, at vi nu lige får lidt pusterum og får tid til at få strikket disse regler sammen, så alle lokal-tv-stationer får samme muligheder for at udnytte ordningen fra starten af. Hvis vi var kommet i gang 1. marts 1989, var der i hvert fald nogle stationer, som ikke havde været parat, og dermed ville de have fået en bet i forhold til dem, som har smugtrænet, kan man måske sige. Desuden har vi et andet ønske til disse reklameblokke, nemlig at de meget gerne skulle bindes til stationernes egenproduktion. Men det er jo et problem, vi må tage op, når vi inden længe har regeringens forslag på bordet.

[Lysholm Christensen]

Så jeg skal indskrænke mig til at sige, at vi afviser Fremskridtspartiets forslag og vil afvente regeringens.

Behnke (FP):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til de ordførere, der har været positive over for vort forslag.

Forslaget har til formål at redde de lokale tv-stationer, som har disponeret i tiltro til, hvad der sker her i Folketinget, som det er blevet sagt tidligere i dag. Nu ved jeg godt, at vi ikke skal begynde at snakke finanslovdebat, men det var et af emnerne under forhandlingerne i december 1988, og på daværende tidspunkt kunne man fra regeringens side ikke forstå, at Fremskridtspartiet var interesseret i at få indført en såkaldt musefælde i den aftale, altså en klar og utvetydig beskrivelse af, hvad der skal ske, hvis regeringen mod forventning skulle løbe fra sit løfte. For som finansministeren og de andre ministre sagde: Et regeringsløfte bliver altid overholdt.

Allerede på daværende tidspunkt havde vi en lumsk mistanke om, at når vi kom til 1. marts 1989, ville vi få et klart og utvetydigt eksempel på, at regeringen løb fra et af sine løfter. Situationen var jo, som vi beskrev i vore bemærkninger i sommeren 1988, at regeringen ønskede at få en lovgivning igennem, som den ikke havde flertal for. Fremskridtspartiet indgår så i en række forhandlinger, dels med ministeren og dels med ordførerne for specielt Venstre og De Konservative. I den debat blev det faktisk foreslået, at reklamerne kunne indføres allerede fra 1. januar 1989, og hertil sagde ministeren, at der kunne opstå nogle tekniske problemer i forbindelse med julen og folketingsårets start osv. osv. Vi accepterede, at det blev 1. marts 1989, under den forudsætning, at så var det et uforventeligt krav, og det er man så totalt og aldeles løbet fra. Så sent som i dag har man gjort alt, hvad man kan, for at bortforklare den ubehagelige situation, som regeringen har bragt sig selv i.

Den 9. januar 1989 skrev jeg til daværende kommunikationsminister H. P. Clausen og gjorde opmærksom på, at hvis vi ikke snart får et udspil fra regeringen, opfatter Fremskridtspartiet det som et forligsbrud. Vi har aldrig fået svar på det brev, og vi har ikke siden 24. juni 1988 fået én eneste kontakt fra regeringen med en forklaring på, hvorfor man ikke var i stand

til at overholde det forlig, der blev indgået dengang. Går vi tilbage til den 18. januar 1989, kunne man i Børsen læse følgende udtalelse fra den nuværende kommunikationsminister:

»I løbet af et par uger kommer jeg med et lovforslag om reklamer i lokal-tv«.

Et par uger i forhold til den 18. januar er ifølge min tidsregning den 2. februar, og nu har vi altså den 21. februar. Under et samråd den 25. januar 1989 i Folketingets Kulturudvalg siger ministeren, at der i god tid inden 1. marts vil foreligge et forslag, men vi har stadig væk ikke set forslaget, kun et notat, der er delt rundt. Jeg fristes til at citere fra Børsen den 18. januar 1989:

»Dette ubestridte løfte fra den tidligere kommunikationsminister, nuværende justitsminister H. P. Clausen, kan regeringen anstændigvis ikke løbe fra – og slet ikke med den begrundelse, at Svend Jakobsen tilfældigvis fik en stilling som direktør i Sparekasseforeningen, at Schlüter tilfældigvis ville af med Ninn-Hansen, og at han dermed tilfældigvis fik brug for Clausen på en ny ministerpost. Sådan kan dansk folkestyre ikke mishandle sin egen troværdighed.«

Det er vi fuldstændig enige i. Der har fra først til sidst siden den 24. juni 1988 været tale om ét langt tilbagemag for regeringen, man har overhovedet ikke ønsket at overholde det løfte, man havde givet Fremskridtspartiet. Konsekvensen af det – det være sagt som en bemærkning til hele regeringen – må være, at i alle fremtidige forlig, regeringen måtte ønske at indgå med Fremskridtspartiet, vil det blive krævet, at der bliver indbygget musefælder, for ellers har vi i dag til al tydelighed fået dokumenteret, hvordan man løber fra aftalerne.

Det skuffer mig en lille smule, at Socialdemokratiet ikke tilkendegiver så kraftigt i dag, som man har gjort i dagspressen, at man ønsker reklamer fra 1. marts 1989. Jeg ved godt, at Socialdemokratiet har nogle moralske skrupler, når man skal stemme for et forslag, der er fremsat af et andet parti – specielt hvis det parti er Fremskridtspartiet – men jeg synes ærlig talt, at Socialdemokratiet burde have holdt sig til alle de pressemeddelelser, man har udsendt siden den 24. juni 1988, og dermed have været parat til at medvirke til, at de lokale tv-stationer kan begynde at sende fra 1. marts 1989.

Til allersidst lidt om de lokale tv-stationer, for det er dem, det hele i virkeligheden drejer sig om. Vi synes, det er for dårligt, at vi er i den

[Behnke]

situation i dag, når vi ved, at der er lokale tv-stationer, f.eks. TV-Næstved, der netop begynder at sende den 1. marts 1989 og har investeret meget betragtelige beløb, både i ansættelsesaftaler og reklameaftaler, men ikke mindst i indkøb af det nødvendige tekniske udstyr, således at man kan begynde at sende. Det er ikke rimeligt, at Kristeligt Folkeparti så siger, at om det bliver den 1. marts eller 1. april, sker der nok ikke så meget ved; men jeg vil gætte på, at den bankforbindelse, som TV-Næstved har, bestemt synes, det er interessant, om reklameindtægterne begynder en måned før eller senere, når man har investeret meget store beløb i tiltro til, at de løfter, der blev afgivet den 24. juni 1988, ville blive overholdt.

Vi vil selvfølgelig se frem til det arbejde, der nu skal være i Folketingets Kulturudvalg, og til den behandling, forslaget vil få, og jeg takker specielt for hr. Duetofts klare tilkendegivelse af, at det skal kunne bruges som trumfkort under de kommende forhandlinger med regeringen om det forslag, som der i dag er blevet omdelt en skitse til, men som ikke er fremsat i Folketinget endnu. Hvornår det bliver fremsat, ved vi ikke, og jeg må da indrømme, at med hensyn til den optimisme, hr. Duetoft har, om at regeringen vil overholde de løfter, der er afgivet i dag, ved jeg ikke, hvorfor de skulle blive overholdt mere eller mindre end dem, der blev afgivet i forbindelse med behandlingen af L 18 i juni 1988.

Vi afventer og ser, hvad der sker, og så håber vi, at de partier, der i dag har været bare tilnærmelsesvis positive over for vort forslag, er parate til at få afgivet en hurtig betænkning i Kulturudvalget, hvis regeringen sløser endnu mere med at få dette område lovliggjort.

Fjerde næstformand (Poulsaard):

For en ordens skyld skal jeg sige, at man refererer ikke fra udvalgene.

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Behnke, at selv om vi skulle have moralske skrupler, har vi det ikke i den anledning, som hr. Behnke mener at have fundet.

Jeg har redegjort for det tidligere, og jeg vil gerne understrege, at det af Fremskridtspartiet fremsatte forslag er en form for et overgangs-

forslag, ikke et egentligt forslag. Jeg vil endvidere gerne understrege, at vi ønsker, der kommer en færdig eller permanent lovgivning, som stationerne har at rette sig efter. Det er ikke det, der lægges op til, det er heller ikke det, Fremskridtspartiets forslag giver sig ud for at være.

Derfor vil vi gerne have lov til at diskutere det, som regeringen fremsætter i sit forslag, idet vi er enige i det synspunkt, som hr. Helge Sander blev skoset lidt for af hr. Glistrup, nemlig at der bør være restriktioner på reklamerne. Vi mener, at det i den forbindelse også er rimeligt at se på, hvad det er, vi tillader og ikke tillader i TV 2, det må vi forholde os til på lokal-tv-delen, og derfor er det vigtigt for os at diskutere selve forslaget om finansiering af lokal-radio og tv-stationer frem for at lave en midlertidig løsning. Jeg betragter hr. Behnkes forslag som en rykker til regeringen, der allerede har virket.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Jeg skal selvfølgelig beklage over for formanden, hvis jeg har citeret fra et udvalgsmøde, det har ikke været tilsigtet.

Men bemærkningen er til hr. Helge Mortensen på spørgsmålet om, hvorvidt der nu må reklameres frit i de lokale tv-stationer, eller om der skal være visse restriktioner. Som det er fremgået af debatten tidligere i dag, når vi henviser til loven om reklamer i lokal-radio, så er det under den forudsætning, at det er den til enhver tid siddende kommunikationsminister, som afgør, i hvilket omfang de lokale tv-stationer kan sende reklamer. Skulle det være et rent fremskridtsforslag, skulle vi have vore ønsker tilgodeset i dag, havde det været et forslag om, at lokal-tv kunne få lov til at sende reklamer i nøjagtig samme omfang som dagblade, billedblade og ugeblade. Dér har Folketinget jo endnu ikke vedtaget regler for, om der skal være reklamer side 2 eller side 5, og på samme måde mener vi heller ikke, at der skal være restriktioner om, hvor en tv-station skal bringe sine reklamer.

Men i forhold til det konkrete forslag kan der ikke være nogen som helst tvivl om, at det ville være kommunikationsministeren, der skulle fastsætte de nærmere regler for reklamer, og så kunne man altså også tilgodesæ Socialdemokratiet og andre partiers ønsker om restriktioner på området.

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Det er jo ikke helt rigtigt, hr. Behnke. Hvis hr. Behnke ville gøre sig den ulejlighed at læse sit eget forslag, så står der »... efter samme retningslinier som radiostationerne, dog uden fondet«, og det, jeg siger, er, at der er rimelighed i at lave regler, der for det første er kendt, når vi indgår lovgivningen, og for det andet relaterer til de regler, vi i øvrigt har på tv-området.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det er ikke for at trække debatten ud, men blot for, at der ikke skal herske nogen som helst tvivl: Det fremgår af § 2, at reklamerne sendes efter samme regler, ikke efter samme retningslinier, og de regler fremgår af L 375, hvor der står:

»Trafik- og kommunikationsministeren fastsætter regler om, hvorledes reklamer kan indgå i lokalradioernes programvirksomhed.«

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

De mange bemærkninger om de hidtidige tidsforløb tager jeg til efterretning.

I mit første indlæg beklagede jeg tidsforløbet. Regeringspartierne ordførere har også gjort det, så jeg ved ikke, hvad jeg mere kan finde på at sige om den sag. Men for at være rimelig sikker på, at jeg ikke kunne blive beskyldt for at trække tiden yderligere, har jeg en halv time efter ministermødet tilsendt det godkendte lovforslag til samtlige partier.

Når hr. Behnke fra Folketingets talerstol siger, at han ikke ved noget om det forslag, og at han har modtaget et eller andet notat, bliver jeg nødt til at sige, at det er i strid med sandheden. Hr. Behnke har fået det af regeringen på ministermødet i formiddag godkendte lovforslag, og det mente jeg var en høflighed over for samtlige partier i Folketinget, fordi vi havde Fremskridtspartiets forslag til behandling i dag, så man ganske bestemt vidste, hvad regeringen ville spille ud med. Forslaget mangler den formelle godkendelse hos dronningen og vil blive fremsat i morgen eller i overmorgen, så der er ikke noget med, at det bliver om 14 dage, eller hvis regeringen får lyst, eller nu kan vi se, eller noget andet. Det bliver fremsat omgående.

Jeg har skrevet til sidst i forslaget, at jeg ønsker, det skal træde i kraft den 1. april 1989. Det er et udtryk for realistisk sans. Jeg mener, at det på nuværende tidspunkt, og nu har vi gennemgået årsagerne til det, er urealistisk at tale om 1. marts 1989, men i datoen 1. april 1989 ligger der forhåbentlig en tilkendegivelse af, at regeringen ønsker lovforslaget forhandlet og gennemført hurtigt.

Om de tv-stationer, der har disponeret ud fra løfter, vil jeg sige, at det er vigtigt at slå fast, at hvis man har gjort det, var det uden rygdækning. Hvis man disponerede ud fra datoen 1. marts 1989, måtte det være med en forventning om, at tingene ville forløbe meget hurtigt. Jeg trådte til som minister den 10. januar 1989, og det første, jeg blev spurgt om, var, om datoen 1. marts kunne holde. Jeg svarede, at det mente jeg ikke, så derfor tror jeg, det er rigtigt, når vi siger, at de tv-stationer, der har disponeret, i hvert fald i de sidste par måneder har vidst, at det var på usikkert grundlag.

Til sidst har jeg lyst til at sige, som det har været fremme i debatten, om det lovforslag, regeringen kommer med, som vi ikke skal drøfte i dag, men andre begyndte jo at drøfte det, om det nu bliver til fordel for TV 2 eller for hvem. Regeringen har taget som udgangspunkt, at Folketinget har vedtaget ganske bestemte rettigheder og regler for Danmarks Radio, TV 2, lokalradio og lokal-tv, og de bestemmelser, vi vil foreslå nu, tilsigter at give alle disse parter så fornuftige og afbalancerede arbejdsvilkår som overhovedet muligt, ikke protektionisme for nogen.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Det var ministerens bemærkning om, at det, der var blevet rundsendt til samtlige partiers ordførere her til formiddag, så sandelig var et lovforslag. Af det eksemplar, jeg har fået, fremgår det tydeligt, at det er et udkast til et lovforslag, og før det ligger her i salen, og før formanden har læst op, at det er fremsat, kan vi jo ikke vide, om ordlyden er præcis den, vi skal tage stilling til, eller om man undervejs ændrer i det.

Derudover vil jeg sige, at vi har i dag den 21. februar 1989. Vi taler om noget, vi har ventet på i 8 måneder, og så en halv eller en hel time – eller for nogles vedkommende et kvarter – før man går i salen, får man udleveret 31 sider.

[Behnke]

Hverken regeringen eller ministeren kan forvente, at Folketingets partier skal acceptere det som en anstændig måde at behandle sagerne på.

Og så er der jo den evindelige påstand fra regeringen om, at hvis man har disponeret i de lokale tv-stationer, må det være for egen regning, og det kan man ikke på nogen måde blive hængt op på. Det er blevet citeret så mange gange i dag, at det næsten er utroligt, at man skal gøre det igen, men det er tilkendegivet af ministeren, altså regeringen, og dér må den nuværende minister vedgå arv og gæld, selv om det var den daværende minister, som skrev det i sin tid. Det er hverken vort eller Folketingets problem, at regeringen først nu her i allersidste øjeblik begynder at arbejde med lovforslaget, når man rent faktisk har haft mere end et ½ år til at få det gjort, og at ministeren har tilkendegivet, at han vil rejse spørgsmålet i sammenhæng med en fremrykning af tidspunktet for revision af TV 2-loven, så reklamer i lokal-tv skal gøres lovlige pr. 1. marts 1989.

Partierne har fundet det rimeligt allerede nu at give lokale tv-stationer en melding. Det var regeringens egne partier, der gav lokal-tv-stationer meldingen, det er hverken Fremskridtspartiet eller andre i Folketinget, der har givet de lokale tv-stationer falske forhåbninger. Det var ministerens og regeringens partier.

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Nu bliver det altså snart for spidsfindigt. Når en minister fremlægger et forslag til godkendelse på et ministermøde, er det selvfølgelig benævnt et udkast, det er klart. Og når kommunikationsministeren handler så hurtigt, at der kommer en kopi af det udkast, mødet har godkendt, skal det gøres til noget ikke særlig pænt, at der bare står udkast på det. Det er selvfølgelig det forslag, der bliver fremsat, sådan som det er kopieret også til hr. Behnke.

Og så er det tyvende eller halvtredsindstyvende gang, at vi hører citater fra betækningsbidraget osv. Ministeren har beklaget, ordførerne fra regeringspartierne har beklaget, at tidsrammen ikke har kunnet opfyldes, som Fremskridtspartiet havde forventet det. Hvad mere kan der gøres nu, når vi ikke ønsker at vedtage Fremskridtspartiets lovforslag, som det i øvrigt også vil tage tid at udvalgsbehandle,

mindst lige så lang tid, som det vil tage at behandle regeringens forslag?

(Kort bemærkning).

Helge Mortensen (S):

Det er bemærkelsesværdigt i dag, at fru Marianne Jelveds korte bemærkninger er længere end ordførertalen. Men derudover vil jeg gerne have lov til at give udtryk for, at jeg er enig med fru Marianne Jelved i, at det eneste, der er gået hurtigt i denne sag, er at få sendt dette udkast til os. Jeg vil gerne takke for det og samtidig sige, at det har Fremskridtspartiets forslag i hvert fald udvirket, formentlig i forbindelse med det samråd, som vi holdt i januar 1989.

Nu mener jeg, at det drejer sig om at få lavet en finansiering for lokal-tv, sådan som det er gjort for lokalradio, og få den sag af vejen. Og det kan gøres ved, at partierne er indstillet på en hurtig behandling i udvalget.

Glistrup (FP):

I de sidste 5 år er lokal-tv'erne blevet foregøt den ene frist efter den anden: Nu kan I få reklame 1. oktober, nu kan I få reklame 1. juni osv. Man har med denne meget, meget betydelige økonomiske og idealistiske opofrelse ladet sig narre herinde fra Christiansborg 5 år i træk.

Så får man endelig noget, som giver den mest massive rygdækning, der tænkes kan, nemlig en betænkning fra Folketingets Kulturudvalget den 25. juni 1988, og så disponerer man efter det. Og så skal disse mennesker, der har slidt og slæbt og forpligtet hus og hjem og sat ejerpandebrev i deres private huse osv., tolerere, at ministeren siger, at de har disponeret uden rygdækning. Kan man tænke sig nogen bedre rygdækning end den, man har haft fra den 25. juni 1988, hvor man har fået sine kassekreditmaksima forhøjet osv.?

Så siger ministeren, at han jo har beklaget, så hvad kan man gøre mere? Jo, man kan medvirke til, at Fremskridtspartiets forslag bliver hastesbehandlet, så det med dispensation for tidsfrister bliver til lov på fredag. Det kan man gøre, fordi forslagens indhold netop er det absolut mindst mulige, nemlig at ministeren fastsætter regler, og at det træder i kraft på sidstedagen, som løftet går på, den 1. marts 1989.

Men så siger ministeren, at nu kan man måske regne med den 1. april 1989, altså en ny frist sammenlignet med de 6-7-8-9 frister, der har

[Glistrup]

været givet inden for de sidste 5 år, og hvor 1. marts 1989 i hvert fald var så rygdækket og mur- og nagelfast, som det kunne være. Men det papir på 32 sider, vi fik fra ministeren et kvarter før behandlingen her i dag i salen, går ud på, at han har fundet et nyt grundlag for at fortsætte den taktik, der har været ført disse 5 år, og man har puttet det med reklamer ind i et enormt stort forslag, der behandler alt muligt andet om TV 2. Derfor kan man være nogenlunde sikker på, at den konservative ordfører i hvert fald ikke var overrealistisk, når hun sagde, at det nok ikke kan nås før om nogle måneder. Så kommer sommerferien, og så kan man få reklamerne til den tid, og så kan man i hvert tilfælde få det løfte fra ministeren, hvis man absolut skal afvente dette forslag, der kom her efter klokken 12, at de, der sender reklame fra 1. marts, som de har forpligtet sig til over for deres medkontraahenter og bank osv., ikke straks bliver forfulgt. Og for det andet et løfte om, at TV 2-delen ikke skal forsinke, at reklamedelen kan vedtages med formel ikrafttræden den 1. april 1989. De to ting kunne ministeren have gjort.

Men ministeren fører bare forhalingstaktik stadig væk. Det er bestemt ikke godt for den danske retsbevidsthed, det, vi har oplevet fra ministerens side i dag.

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Jeg skal bare til hr. Glistrup sige, at straffeloven sorterer ikke under kommunikationsministeren, men det er i hvert tilfælde ikke nogen nyhed, at regeringen og regeringspartierne har ønsket at sammenkæde spørgsmålet om reklamer i lokal-tv med en vurdering af reklameforløbet i TV 2.

Når jeg reagerede før på hr. Behnkes bemærkning, var det på grund af udtrykket, at jeg havde omdelt et notat. Spørgsmålet om lovforslaget har fru Marianne Jelved besvaret udmærket. Der skulle have været et brev med til hr. Behnke, hvor der stod, at regeringen i dag har godkendt vedlagte udkast, men det brev er måske faldet bort, så jeg giver oplysningen her. Sådan forholder det sig.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Når ministeren siger, at det ikke skulle være nogen nyhed, at det her er kørt ind i et sammen-

surium med forskellige kontroversielle TV 2-bestemmelser, er det da sikkert rigtigt – man må da tro på ministeren – men det var vel at mærke knyttet til, at forslaget var kommet i oktober måned 1988, så man kunne nå at udrede det.

Når nu tingene udviklede sig sådan, at det blev her i allersidste øjeblik – og ministeren bekræftede jo, at det antagelig bliver næstsidste mødedag inden 1. marts 1989, at fremsættelsen sker, og det vil altså sige, at første behandling først kommer et godt stykke efter 1. marts – så kunne man da i hvert tilfælde have givet løftet, når ministeren selv efter ministerskiftet har lovet, at det ville komme i god tid før 1. marts 1989. Når ministeren har givet det løfte til offentligheden, så ved man, der bliver disponeret efter det, og så kan ministeren nok så mange gange sige, at det ikke sorterer under Kommunikationsministeriet, hvordan man straffer mennesker i dette land. Men jeg går ud fra, at man har et vist samarbejde inden for regeringen, så man kan tale med justitsministeren og afgive en regeringserklæring om, at man ikke vil straffe de mennesker, der med rygdækning i det, som den daværende kommunikationsminister, hr. H. P. Clausen, lovede skriftligt til danske lokalstationer, nemlig at de kunne sende reklame senest fra 1. marts 1989 – at det i hvert tilfælde er noget, som hr. justitsminister H. P. Clausen ikke vil foranledige strafforfulgt.

Så meget kunne man love, og også at TV 2-delen ikke skal forsinke tingene, sådan at alt i hvert tilfælde er i Lovtidende inden 1. april 1989. Men det har man ikke villet fra regeringens side. Man er stadig på herrens mark hos disse TV-Svendborg, TV-Ålborg og TV-Næstved, og hvad der nu ellers er tale om, og det er synd og skam over for gode, danske, idealistiske virksomheder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Poulsgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til teaterlov.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).

(Fremsat 2/2 89).

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 5 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 199:

Forslag til lov om Den kulturelle Fond og om visse bevillinger på ophavsretsområdet.

Af kulturministeren (Ole Vig Jensen).

(Fremsat 2/2 89).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Dette forslag har positive sider, og jeg vil starte med at nævne dem. Det er styrket uddannelse, det er moderne dans, det er drama-workshop, det er amatørteatrene, der får nogle flere penge, og alt det er godt. Amatørteatret er vigtigt i hele fornyelsen af teater og samfund. Det syder og bobler ude i amatørteatrene, og det skal fortsætte. Vi får også fornyet institutionen: Det Rejsende Landsteater. Det bliver styrket. Forventningerne til det turnéteater er kvalitet, alsidighed, eksperimenter og initiativer. Det er godt nok, Socialdemokratiet har ønsket det længe, og det er dejligt, at tidligere nejsigere nu er med, men glæden er alligevel blandet. Som forslaget ligger, overlades det sprudlende, mangfoldigheden, alene til turnéteatret.

Det positive fylder for lidt, det negative desværre for meget i lovforslaget. Det positive sker på bekostning af frodige og bæredygtige aktiviteter. 20 egnsteatre landet over – fra København til Hjørring – svigtes totalt af ministeren, idet statsrefusionen fjernes. Det betyder store merudgifter til kommuner og amter, der er trængt i forvejen, først og fremmest større udgifter til dem, der godt kan være deres tilskud bekendt: de amter, hvor egnsteatrene lever, hvor den nye dramatik opføres, hvor den nye scenografi ses, og hvor egnsteatrene er med til at give et øget og godt teatertilbud.

Der kan søges delvis dækning i Teaterrådet, men midlerne er ikke tilstrækkelige, og det vil

være en centralisering af egnsteatrene. Decentraliseringsideerne blegner unægtelig ved denne ordning.

Egnsteatrene spiller ganske mange forestillinger, en tredjedel af alle forestillinger – og det er noget andet end landsdelsscener. De kan ikke undværes; publikum kan ikke undvære dem.

Landsdelsscenernes nye tilskudsform bliver bloktilskud. Ministeren vil nemlig gerne regulere. Regeringens syn på bloktilskud kender vi. Det er ønsket om i al ubemærkhed at kunne skære og regulere i tilskud år for år. Det er vi modstandere af.

Ministerens vil også gerne give os det indtryk, at børneteatrene styrkes. Det gør de ikke. Egnsteatrenes usikre fremtid er en trussel også for børneteatrene. Der er hidtil spillet meget børneteater i egnsteatrene. 57 pct. af produktionen i 1985-86 var børneteater. Ministerens talgymnastik i hele forslaget – også på børneteaterområdet – er svær at regne på. Vi har prøvet, og vi finder frem til store nedskæringer. Men nedskæringerne er der i hvert fald, og vi efterlyser stærkt ministerens nøjagtige regnestykke.

Den Storkøbenhavnske Landsdelsscene skal lukkes. Der skal en ny struktur til. Vi synes, at indholdet er vigtigt. Det kan altid diskuteres, om strukturen skal ændres, men nok så vigtigt er det at få kendskab til indholdet. Det kender vi desværre alt for lidt til lige nu. Ministeren blev ikke færdig med hjemmearbejdet, før lovforslaget blev fremsat, og det ser ud til, at det endnu ikke er færdigt. Men statsstøtten til de teatre, til den organisation, må naturligvis ligeså stilles med andre landsdelsscener, og Frederiksberg og Roskilde amter må med i samarbejdet, for 20 pct. af teatergængerne kommer fra de områder.

Fra København til Hjørring er det publikum, der bliver sorteper. Teaterdirektører, skuespillere, teknikere og ansatte bliver sorteper. Alle teatre tvinges med dette lovforslag til at jage de samme succeser for at skaffe tilskud og overlevelse. Eksperimenter er i fare. Der bliver næppe råd til at vove en fiasko med det tilskudssystem, der er i forslaget. Samarbejdet, fællesskabet er i hvert fald forladt.

Statens nedprioritering af teaterabonnementsordninger og publikumsorganisationer rammer også hårdt, og når publikum rammes, følger teatrene med. Mange vil sikkert nøjes